

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ

Α. ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

A.1.a.

1. Σωστό «πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὕτω εἶχον, ἥς μέρος πολεμική»
2. Σωστό «Ζεὺς οὖν δείσας περὶ τῷ γενεὶ ἡμῶν μὴ ἀπόλοιτο πᾶν»
3. Λάθος «Πότερον ὡς αἱ τέχναι νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νείμω; νενέμηνται δὲ ὧδε· εἷς ἔχων ἰατρικὴν πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί»

β. 1. θηρίων

2. Πότερον ὡς αἱ τέχναι νενέμηνται

B1. αἰδῶς: Το αἰσθημα σεβασμοῦ ενός μέλους της κοινότητας ἐναντι των υπολοίπων, ὅλες οι ηθικὲς αναστολὲς και φόβοι που προφυλάσσουν τον ἄνθρωπο ἀπὸ ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορά (με ἄλλα λόγια: ο αυτοσεβασμὸς, η ντροπὴ που νιώθει ο ἄνθρωπος ὅταν ἔχει προβεῖ σε τέτοια συμπεριφορά). Σε ἓνα λεξικό με τον τίτλο Ὅροι, το οποίο ἀνάγεται στην πλατωνικὴ Ακαδημία, η αἰδῶς ορίζεται ὡς «εκούσια υποχώρηση ἀπὸ ἀπερίσκεπτη συμπεριφορά, σύμφωνα με το δίκαιο και αὐτό που φαίνεται καλύτερο· εκούσια κατανόηση του καλύτερου· προσοχὴ για ἀποφυγὴ της δικαιολογημένης ἐπίκρισης» (412c). Το δίπολο των ἀρετῶν αἰδῶς καὶ δίκη ἰσοδυναμεῖ με το σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη, το οποίο χρησιμοποιεῖ ο Πρωταγόρας στο ἐπιμύθιο του λόγου του.

δίκη: Στο συγκεκριμένο ἀπόσπασμα η λέξη δίκη δεν χρησιμοποιεῖται με τη σημασία της δικαστικῆς διαδικασίας. Βρίσκεται κοντὰ στην ἀρχικὴ της σημασία· δίκη: το ὀρθό, το δίκαιο. Κατὰ προέκταση, η δίκη δηλώνει ἐδῶ την ἐμφυτὴ ἀντίληψη για το σωστό, το κοινὸ περὶ δικαίου αἰσθημα. Βλ. και τη χρῆση της λέξης στην ἐπόμενη (7η) Διδακτικὴ Ενότητα ἀπὸ τα Πολιτικὰ του Ἀριστοτέλη.

Σύμφωνα με τη μυθολογία, η Δίκη (ἢ Νέμεσις) ἦταν η κόρη του Δία και της Θέμιδας, ἐνῶ η Αἰδῶς ἦταν σύντροφος της Δίκης και καθόταν σε θρόνο δίπλα στον Δία. Η Δίκη, που τη βοηθοῦσαν οι Ερινύες, ἐπέβλεπε την τήρηση της ηθικῆς τάξης στον κόσμο και τιμωροῦσε ὅσους ἐπιχειροῦσαν να την ἀνατρέψουν. Στο κείμενο δεν παρουσιάζονται ὁμως ὡς θεότητες, ἀλλὰ ὡς ηθικὲς ιδιότητες ἢ ἀξίες, που μοιράζονται και διδάσκονται στους ἀνθρώπους. Ο Δίας, για να διασφαλίσει την προοπτικὴ ἐπιβίωσης των ἀνθρώπων που διέτρεχαν ἄμεσο κίνδυνο ἀφανισμοῦ, ἀποφασίζει να τους προσφέρει τὴν αἰδῶ καὶ τὴν δίκην. Ἐτσι, θα εἶναι δυνατὴ η συγκρότηση κοινωνιῶν και η περαιτέρω ἀνάπτυξη του πολιτισμοῦ. Η ἐνέργεια αὐτὴ του Δία δείχνει το ἐνδιαφέρον και τη φροντίδα του για τους ἀνθρώπους.

Αἰδῶς: εἶναι ο σεβασμὸς, το αἰσθημα ντροπῆς του κοινωνικοῦ ἀνθρώπου για κάθε πράξη που προσκρούει στον καθιερωμένο ηθικὸ κώδικα του κοινωνικοῦ περιβάλλοντος. Η δράση της εἶναι ἀνασταλτικὴ και ἀποτρεπτικὴ και συμπίπτει με τη

λειτουργία της ηθικής συνείδησης. Το συναίσθημα αυτό λειτουργεί και ως κίνητρο για την εκτέλεση του χρέους και του καθήκοντος που επιβάλλει η κοινωνία στα μέλη της, αφού με τον τρόπο αυτό αποφεύγεται η αγανάκτηση και η αποδοκιμασία των άλλων.

Δίκη: είναι το συναίσθημα της δικαιοσύνης, η ενύπαρκτη στον άνθρωπο αντίληψη για το δίκαιο και το άδικο, ο σεβασμός των γραπτών και άγραφων νόμων και των δικαιωμάτων των άλλων, καθώς και οι ενέργειες για την αποκατάσταση αυτών των δικαιωμάτων, όταν καταστρατηγούνται βίανυσα από κάποιον. Η δίκη εκδηλώνεται με τη δημιουργία και την τήρηση κανόνων δικαίου, την κατοχύρωση του δικαίου, του ορθού και του νόμιμου. Έτσι περιστέλλεται ο ατομικισμός και ο εγωισμός και εξασφαλίζεται η αρμονική κοινωνική συμβίωση.

Κάθε πολιτισμικά προηγμένη κοινωνία θεμελιώνεται στις αξίες της αιδούς και της δίκης. Οι αξίες αυτές είναι καθολικές και συνιστούν παράγωγα της εξέλιξης τόσο της ηθικής συνείδησης, όσο και του πολιτισμού που την εκφράζει και την κατευθύνει. «ἴν' εἶεν πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοὶ» Με τη φράση αυτή διατυπώνεται έξοχα η κοινωνιοπλαστική αποστολή της αιδούς και της δίκης. Χάρη στην αιδώ και στη δίκη εξασφαλίζεται η αρμονική συμβίωση μέσα στην πόλη, η συνοχή του συνόλου, η ισορροπία και η ευταξία. Με αυτές αναπτύσσονται μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις φιλίας, συνεργασίας, αλληλεγγύης και αλληλοσεβασμού. Ειδικότερα η αιδώς οδηγεί σε ό,τι ονομάζεται «πόλεων κόσμοι», δηλαδή εμπνέει στους πολίτες κόσμια συμπεριφορά και συντελεί στην κατάκτηση της αυτονομίας τους, αναγκαία για την αρμονία της κοινωνίας. Η δίκη παραπέμπει στο «πόλεων δεσμοί», δηλαδή σε υπαγορεύσεις με τις οποίες οι πολίτες υποβάλλονται σε δεσμεύσεις της συμπεριφοράς τους, ώστε να επιβάλλεται η συνοχή της πολιτικής κοινωνίας. Η συμπληρωματική λειτουργία των δύο «δώρων» συνεπάγεται φιλίαν, που σημαίνει ηθική ενότητα της πολιτείας, σύμπνοια και ομόνοια των πολιτών, ώστε να συμβιώνουν αρμονικά. Χρειάζεται βέβαια να διευκρινισθεί ότι οι δύο αξίες δόθηκαν ως πρότυπα που έπρεπε να κατακτηθούν από τους ανθρώπους με τη λογική και τον προσωπικό αγώνα. Άλλωστε ο Δίας, αν και κατείχε την πολιτική τέχνη, δεν τη δώρισε στον άνθρωπο. Αντίθετα δώρισε την αιδώ και τη δίκη για να εξοικονομήσει την πολιτική τέχνη μόνος του ο άνθρωπος με τον προσωπικό αγώνα του. Όταν οι άνθρωποι γνωρίσουν σε βάθος τις έννοιες αυτές, που προβάλλονται ως αιτήματα της ηθικής, και είναι σε θέση να τις πραγματώσουν στις σχέσεις τους, τότε η οργάνωση της πολιτικής κοινωνίας θα στηρίζεται σε αυτές. Η πολιτεία που θεμελιώνεται σε αυτές είναι δημοκρατική, γιατί ο αμοιβαίος σεβασμός και το αίσθημα δικαιοσύνης των πολιτών εμπεδώνει την εμπιστοσύνη μεταξύ τους και με την πολιτεία και εξασφαλίζει ισορροπία στις σχέσεις τους.

B2. Ενδεικτικές γλωσσικές επιλογές:

1. Επανάληψη του επιθέτου πᾶς
2. Χρήση προστακτικής έγκλισης (μετεχόντων – θές)
3. Υποθετικός λόγος της απλής σκέψης του λέγοντος (οὐ γὰρ ἂν γένοιτο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχοιεν ὥσπερ ἄλλων τεχνῶν)

4. Παρομοίωση όσων δεν μετέχουν στη αιδώ και στη δίκη με αρρώστια της πόλης (ώς νόσον πόλεως)
5. Εναλλαγή ευθέως και πλαγίου λόγου/ σχήμα αποστροφής: «Ἐπὶ πάντα,» ἔφη ὁ Ζεὺς, «καὶ πάντες μετεχόντων· ... ὡς νόσον πόλεως»

«Ἐπὶ πάντα,» ἔφη ὁ Ζεὺς, «καὶ πάντες μετεχόντων· οὐ γὰρ ἂν γένοιτο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχοιεν ὥσπερ ἄλλων τεχνῶν»

Στον διάλογο αυτό ο Δίας θεωρεί απαραίτητη την καθολικότητα των αξιών της αιδούς και της δίκης για τους ανθρώπους, με την αιτιολόγηση-επιχείρημα ότι η κοινωνία δεν μπορεί να συγκροτηθεί πολιτικά, αν οι βασικές ιδιότητες που θεμελιώνουν την πολιτική συγκρότηση δεν είναι κοινές σε όλα τα μέλη της. Στην πολιτική αρετή (την οποία ο άνθρωπος κατακτά με την αιδώ και τη δίκη) πρέπει να συμμετέχουν όλοι ανεξαιρέτως οι πολίτες, γιατί μόνο έτσι μπορούν να συγκροτηθούν οργανωμένες και βιώσιμες κοινωνίες. Η αιδώς και η δίκη λειτουργούν ως συνεκτική δύναμη της κοινωνίας και η απουσία τους συνεπάγεται τη διάλυσή της.

«καὶ νόμον γε θῆς παρ' ἑμοῦ τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν κτείνειν ὡς νόσον πόλεως.»

Ο Πρωταγόρας τελειώνει τον μύθο με τον Δία να επιβάλλει αυστηρά την ανάγκη της καθολικότητας της πολιτικής αρετής και μάλιστα με την ποινή του θανάτου δηλώνοντας έτσι την πολύ μεγάλη σημασία που δίνει στις αξίες της αιδούς και της δίκης για τη συγκρότηση και τη διατήρηση της πολιτείας. Η σημασία και η αυστηρότητα του νόμου του Δία τονίζεται από την επιβολή θανατικής ποινής («κτείνειν ὡς νόσον πόλεως») σε όποιον δεν συμμορφώνεται στις εντολές του. Η παρομοίωση όποιου δεν συμμετέχει στην πολιτική αρετή με αρρώστια της πόλης υποδηλώνει ότι αποτελεί κίνδυνο γι' αυτή και πρέπει να θανατωθεί για να διαφυλαχθεί η τάξη και η ισορροπία του συνόλου. Ο Δίας ζητάει το απόλυτο και το απαιτεί με αμείλικτη σκληρότητα. Επιπλέον η επιβολή της ποινής του θανάτου από τον Δία, και συνεπώς η αδυναμία του να εξασφαλίσει την καθολικότητά τους, δείχνει ότι οι αξίες της αιδούς και της δίκης δεν είναι έμφυτες, γιατί δεν αποτελούσαν γνώρισμα της αρχικής ανθρώπινης φύσης και ότι ο σκληρός νόμος που τις επιβάλλει είναι «έργο του χρόνου, της πικρής πείρας και της ανάγκης». Με αυτόν τον τρόπο οι πολίτες διαμορφώνουν κοινωνικοπολιτική συνείδηση και αναδεικνύονται υπεύθυνοι για τη χρηστή διοίκηση, αφού αυτή εξαρτάται από το δικαίωμά τους να έχουν βαρύνουσα άποψη για τη διαχείριση των δημόσιων υποθέσεων.

B3. 1. Λάθος

2. Λάθος
3. Σωστό
4. Σωστό
5. Λάθος

B4.α. 1 → ε

2 → γ

3 → στ

4 → ζ

5 → η

6 → α

B4.β. Το χρήμα, αν και είναι απαραίτητο για τις συναλλαγές μας, πολλές φορές διαφθείρει τους ανθρώπους και τους ωθεί σε άνομες ενέργειες.

Οι δημιουργοί της ταινίας απέσπασαν θετικά σχόλια από τους κριτικούς,

B5. Στο παράλληλο κείμενο ο Καλλικλής υποστηρίζει ότι οι αδύνατοι άνθρωποι είναι αυτοί που καθορίζουν τους νόμους και το δίκαιο μέσα σε μια κοινωνία. Αυτοί θέτουν τους κανόνες για το τι είναι καλό ή κακό, άξιο επαίνου ή κατάκρισης και αυτό γίνεται με γνώμονα το δικό τους συμφέρον. Έτσι, διατείνονται ότι η πλεονεξία είναι κάτι το άσχημο και άδικο, αφορμώμενοι από το γεγονός ότι επιθυμούν ίσα μερίδια, επειδή οι ίδιοι είναι χειρότεροι. Για τον Καλλικλή, λοιπόν, η αδικία δεν αποτελεί τροχοπέδη σε μια κοινωνία, αφού η ίδια η φύση υποδεικνύει ότι ο καλύτερος και ο δυνατότερος πρέπει να έχει περισσότερα από τον χειρότερο και πιο αδύνατο. Για τον σοφιστή, επομένως, οι νόμοι και το δίκαιο είναι αποτέλεσμα της κοινωνικής συμβίωσης των ανθρώπων, ανθρώπινη επινόηση. Οι ανίσχυροι και αδύναμοι μη μπορώντας να αντισταθούν στους ισχυρούς επινοούν τους νόμους, στους οποίους όλοι πρέπει να υπακούουν, και ονομάζουν κακό και άδικο αυτό που είναι σωστό και νόμος της φύσης. Με αυτόν τον τρόπο καταπνίγεται αυτό που είναι φυσικό, δηλαδή να υπερισχύει ο δυνατότερος.

Στο κείμενο αναφοράς παρακολουθούμε τον Πρωταγόρα να παρουσιάζει τις θαυμαστές ανθρώπινες κατακτήσεις –παράγωγες της αξιοποίησης των τεχνικών γνώσεων και των πολυμορφικών εφαρμογών από τη χρήση της φωτιάς– να συμβαίνουν σε κατάσταση ακοινωνησίας, αγριότητας και αδυναμίας για οργανωμένη ζωή, αφού αρχικά οι άνθρωποι κατοικούσαν διασκορπισμένοι («ᾤκουν σποράδην»). Κινδύνευαν όμως από τα θηρία, τα οποία δεν μπορούσαν να τα αντιμετωπίσουν λόγω: α) της έλλειψης σωματικών δυνατοτήτων σε σχέση με αυτά, β) της έλλειψης κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης, αλλά και της πολεμικής τέχνης, η οποία, σύμφωνα με τον Πρωταγόρα, αναπτύσσεται μόνο μέσα στο πλαίσιο μιας οργανωμένης κοινωνίας. Έτσι, λοιπόν, προκειμένου να αντιμετωπίσουν αυτούς τους κινδύνους, αναγκάζονται να συγκεντρωθούν και να συγκροτήσουν τις πρώτες μορφές κοινωνίας. Ο πραγματισμός (ρεαλισμός) του Πρωταγόρα δηλώνεται και εδώ, αφού συνδέει το πρόβλημα της φυσικής εξόντωσης των ανθρώπων με την ανάγκη επίλυσής του και την εύρεση της λύσης του. Η ανάγκη, η χρεία, ενεργοποιεί την ανθρώπινη ευρηματικότητα, η οποία εκδηλώνεται άμεσα και πρωτόγονα με την πράξη της αθροιστικής (όχι ακόμα λειτουργικής) συνύπαρξης των ανθρώπων για την από κοινού

αντιμετώπιση του φυσικού κινδύνου από τα άγρια ζώα. Συγκεκριμένα στο εδάφιο: «ἐζήτουν δὴ ἀθροίζεσθαι καὶ σώζεσθαι κτίζοντες πόλεις ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν» ο Πρωταγόρας κάνει λόγο για μια πρώτη εκδήλωση κοινωνικότητας, τάσης συνύπαρξης προς ένα σκοπό (σώζεσθαι = να προστατευθούν από τα άγρια θηρία) χωρίς όμως οργάνωση και αποκατάσταση λειτουργικών σχέσεων ανάμεσα στα μέλη αυτών των πρώτων κοινωνικών συσσωματώσεων, όπως φαίνεται από την επανάληψη του ρήματος ἀθροίζω. Αυτό υπήρξε χρονοβόρο, όπως δηλώνει η χρήση του ρήματος ἐζήτουν (= επεδίωκαν, προσπαθούσαν, δεν ήταν καθόλου δεδομένη η επιτυχία του εγχειρήματος) σε χρόνο μάλιστα παρατατικό, που επιτείνει τη διάρκεια των προσπαθειών του ανθρώπου για σωτηρία. Επιπλέον η κατασκευαστική ικανότητα του ανθρώπου «κτίζοντες πόλεις» προβάλλεται πάλι και ως τρόπος σωτηρίας αλλά και ως αποτέλεσμα στην υλική εμφάνιση των πόλεων η οποία προηγείται χρονικά κατά τον Πρωταγόρα σε σχέση με τους θεσμούς της και τον άυλο πολιτισμό της, που ακολουθεί. Συνεπώς η τάση κοινωνικής συνύπαρξης δεν εκδηλώνεται από εσωτερική αναγκαιότητα του ανθρώπου, αλλά από την εξωτερική αναγκαιότητα που επιβάλλει η φυσική υπεροχή των άγριων θηρίων. Αποτέλεσμα της πρωτοκοινωνικής εκδήλωσης των ανθρώπων, δηλαδή της τυχαίας αθροιστικής συνύπαρξής τους, χωρίς εσωτερικούς δεσμούς και κανόνες που οριοθετούν τη συμπεριφορά τους, ήταν η εμφάνιση πρόσθετου κινδύνου αφανισμού τους. Λόγω της έλλειψης πολιτικής οργάνωσης οι άνθρωποι άρχισαν να αδικούν ο ένας τον άλλον («ἠδίκουν ἀλλήλους») και να αλληλοσκοτώνονται, με αποτέλεσμα να βρεθούν και πάλι στην ίδια χαοτική κατάσταση («ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο»). Γιατί η επιστροφή τους στη φύση τούς εξέθετε στον θανάσιμο κίνδυνο των άγριων θηρίων, ενώ η συνύπαρξή τους στον κίνδυνο της αλληλοεξόντωσής τους. Το ανθρώπινο είδος, λοιπόν, πάλι αντιμετώπιζε με την πρόκληση της επιβίωσής του.

Οι δύο σοφιστές, λοιπόν, διαφοροποιούνται ως προς το θέμα της αδικίας. Ο Καλλικλής είναι υπέρμαχος του νόμου της φύσης, του νόμου της επικράτησης του ισχυρότερου και δυνατότερου, της επικράτησης του ατομικού συμφέροντος εις βάρος του κοινωνικού συνόλου. Από την άλλη, ο Πρωταγόρας υιοθετεί την άποψη ότι η πολιτική αρετή αποτελεί τον θεμέλιο λίθο της κοινωνικής συμβίωσης, την απαραίτητη προϋπόθεση για την επίτευξη της κοινωνικής συνοχής και τη διασφάλιση της ευταξίας, της ισορροπίας και της πολιτικής ενότητας.

Γ. ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Γ1. Ο Άνυτος λοιπόν, ακόμα και ύστερα από το θάνατο του, έχει κακή φήμη εξαιτίας της κακής αγωγής του γιου του και της δικής του απερίσκεπτης υπεροψίας. Ο Σωκράτης πάλι επειδή εξύψωνε τον εαυτό του στο δικαστήριο, τράβηξε κατά πάνω του το φθόνο κι έκανε πιο πολύ τους δικαστές να τον καταδικάσουν σε θάνατο. Σ' εμένα όμως φαίνεται ότι έτυχε την μοίρα που αγαπούν οι θεοί.

Γ2. Ο Ξενοφών στο απόσπασμα αναφέρεται στη στάση που κράτησε ο Σωκράτης στο δικαστήριο, μια στάση υπερήφανη και αγέρωχη, χωρίς παρακάλια προς τους δικαστές, γεγονός που επέσυρε τον φθόνο εναντίον του. Συγκεκριμένα, τον επαινεί

διότι απέφυγε το πιο δύσκολο κομμάτι της ζωής, τα γηρατειά, και πέτυχε τον πιο εύκολο από τους θανάτους. Ακόμα, τον εξαίρει γιατί επέδειξε δύναμη ψυχής, και μπροστά στον θάνατο δεν έδειξε δειλία, αλλά τον αποδέχθηκε εκπληρώνοντας με αυτόν τον τρόπο το χρέος του. Προτίμησε, λοιπόν, να μείνει πιστός στις ηθικές του αρχές και σε ό,τι δίδασκε, παρά να ζήσει αισχρά και ανέντιμα. Τέλος, κάνοντας λόγο για τη σοφία και τη γενναιότητα του Σωκράτη τον θεωρεί άξιο επαίνου και διατείνεται ότι κανένας άλλος άνδρας δεν μπορεί να θεωρηθεί πιο αξιομακάριστος.

Γ3.α. ἡμῖν μὲν οὖν δοκεῖ θεοφιλεστέρων μοιρῶν τετυχηκέναι· τῶν μὲν γὰρ βίων τὰ χαλεπότερα

β. γνῶθι

ζῆ

τεθνηκῶς / τεθνεῶς ἴσθι

Γ4.α. διὰ τὸ μεγαλύνειν → εμπρόθετος προσδιορισμός της αιτίας στο ἐποίησε και

ἐναρθρο ἀπαρέμφατο

τοῦ ζῆν → ἐναρθρο ἀπαρέμφατο, γενική συγκριτική και β' ὀρος σύγκρισης

στο κρεῖττον

τοῦ ἀνδρός → γενική υποκειμενική στις λέξεις σοφίαν και γενναιότητα

ἀξιομακαριστότατον → κατηγορούμενο στο ἄνδρα ἀπό το νομίζω

β. Υπόθεση: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῆς ἐφιεμένων ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο (εἰ + Οριστική)

Απόδοση: ἐκεῖνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω (οριστική ενεστώτα)

Μετατροπή σε προσδοκώμενο

Υπόθεση: ἐὰν δέ τις τῶν ἀρετῆς ἐφιεμένων ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συγγένηται

(ἐὰν + Υποτακτική)

Απόδοση: ἐκεῖνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομιῶ (Οριστική μέλλοντα)

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ
ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΑΝΟΔΟΣ

Ασημακόπουλος Παναγιώτης

Βούρτση Ζωή

Κακάμπουρα Ελένη

Κιούλου Ράνια

Λέντζιου Ελένη

Λέντζιου Έφη

Σαργέντη Σοφία

Σεφερλή Γιάννα